

Sanne Munk Jensen, Danmark: ”Jeg elsker unge menneskers sprog, deres fandenivoldskhed og hele den ”trial-and-error”-mentalitet, som de kaster sig ud i livet med”

Min novelle, *#parisjetaime*, handler i bund og grund om at turde mærke efter i sig selv og at turde handle på det, man mærker – også selv om det måske betyder, at livet kommer til at se helt anderledes ud, end man oprindeligt havde troet. Og selv om det kan have konsekvenser for andre end en selv. Det er jo et ret universelt tema, som jeg i hvert fald fra tid til anden stadig møder i mit eget liv, men nok et særligt aktuelt tema, når man er ung og oplever alting for første gang. Derfor valgte jeg det. I novellen er hovedpersonen en ung pige, som har en meget ældre kæreste, der objektivt set er helt perfekt, og som har inviteret hende med til Paris. Men som dagene går, bliver det mere og mere klart for hende, at noget er helt galt. Og så er spørgsmålet jo, om hun har modet og styrken til at handle?

Jeg har altid skrevet historier, der er drevet mere af karakterer og af relationer mellem disse end af plots og handling. Jeg synes, at menneskers forhold til hinanden er noget af det mest interessante og fascinerende, der findes. Hvordan fungerer en bestemt familie? Hvordan er magtbalancen i et parforhold? Hvordan kan man både elske og hade sin bedste veninde? Og hvordan kan en bestemt relation gå fra at være det mest fantastiske til at være det mest smertefulde? Alt sådan noget. Jeg elsker at bygge karakterer op på den måde, og at kaste dem ud i omstændigheder, der virkelig sætter dem selv og deres relationer på prøve. Og så simpelthen se, hvad der sker med dem.

Jeg har aldrig taget en aktiv beslutning om at blive forfatter. Forfatter var bare noget, jeg blev. Eller måske allerede var, indeni. Jeg elskede at skrive stil i skolen, og jeg kunne gå i flere uger og tænke over, hvordan jeg skulle gribe teksten af. Og jeg elskede at fantasere. Når jeg som barn skulle sove om aftenen, lå jeg tit i min seng og forestillede mig alt muligt dramatisk, og jeg kan huske, at jeg på et tidspunkt opdagede, at jeg lå og græd, fordi jeg var midt i en indre historie om nogle forældre, der døde. Det er alligevel pænt selvoptaget at kunne blive så revet med af noget, man selv har fundet på :)

Min første roman udkom i 2002 – dvs. da jeg var 23 år. Det var en ungdomsroman, som jeg skrev på et tidspunkt, hvor jeg følte en stor trang til at tale med store bogstaver og sige tingene, som jeg synes, de var. Måske var den mit eget lille ungdomsoprør. Efterfølgende oplevede jeg, at der var en stor begejstring omkring bogen, og at jeg havde en rigtig god kommunikation med de unge, så da jeg igen begyndte at skrive, var det meget naturligt, at også denne blev en ungdomsroman. Og det har så gentaget sig lige siden. Jeg har en enormt stor fascination af unge mennesker, som jeg generelt synes, er helt vidunderlige. Jeg elsker unge menneskers sprog, deres fandenivoldskhed og hele den ”trial-and-error”-mentalitet, som de kaster sig ud i livet med. De prøver bare noget af, og så tager de noter bagefter. Det giver en super god spænding mellem en skrøbelighed og en utrolig energi, som jeg altid forsøger at balancere, og så har jeg nok også et moderligt omsorgs-gen, der gør, at jeg har lyst til – på alle mulige måder – at fortælle dem, at de er gode nok, og at deres følelser ikke er forkerte. Der er mange måder, at være til på, og dem prøver jeg så at vise forskellige bud på. På en måde, som de forhåbentlig kan relatere til. Jeg kan faktisk ikke forestille mig at skrive andet en YA-litteratur, simpelthen fordi, det netop er den gruppe, der står mit hjerte mest nær.

Jeg har ikke noget fast sted, hvor jeg sidder og skriver. Jeg sidder ved mit spisebord og (alt for) meget i min sofa, som nok er mit yndlingsspot, fordi jeg er så irriterende mageligt anlagt også. Indimellem tager jeg også på café og arbejder. Det fungerer faktisk allerbedst, synes jeg, fordi jeg på den måde føler, at jeg er ude i verden, og at jeg findes, men uden at jeg af den grund behøver at forholde mig til menneskerne omkring mig. Og så er kaffen som regel bedre end hjemme hos mig selv.

At være udvalgt til Hay-festivalen og at bidrage til antologien er for mig for det første en utrolig stor ære og et skulderklap. Samtidig er det en mulighed for at møde forfattere fra andre lande, hvilket jeg glæder mig rigtig meget til. Jeg er meget spændt på at se, hvor ens og hvor forskelligt, vi arbejder, på tværs af alle disse landegrænser og kulturer.